

208

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I WYCHOWANIA

z dnia 10 lipca 1972 r.

w sprawie warunków zatrudniania i uposażenia pracowników Instytutu Kształcenia Zawodowego, Instytutu Programów Szkolnych oraz Instytutu Badań nad Młodzieżą.

Na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114) oraz § 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1972 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 16, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do pracowników naukowo-badawczych i pracowników dydaktycznych zatrudnionych w Instytucie Kształcenia Zawodowego, w Instytucie Programów Szkolnych oraz w Instytucie Badań nad Młodzieżą — zwanych dalej Instytutami — mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1972 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 16, poz. 115) w zakresie ustalonym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do pracowników dydaktycznych Instytutów posiadających kwalifikacje określone w art. 9 ust. 1, w art. 10 ust. 1, w art. 12 i 13 oraz w art. 109 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114).

3. Ilekroć w dalszych przepisach mowa jest bez bliższego określenia:

- 1) o ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114),
- 2) o rozporządzeniu Rady Ministrów — należy przez to rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1972 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 16, poz. 115).

§ 2. 1. Pracownicy naukowo-badawczy, zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy w Instytutach, mają prawo do uposażenia zasadniczego według stawek i zasad określonych w § 3 ust. 1—3 rozporządzenia Rady Ministrów, a pracownicy dydaktyczni — według stawek i zasad określonych dla nauczycieli w § 3 ust. 1, 2 i 5 oraz w § 24 tego rozporządzenia.

2. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, zatrudnionym w Instytutach w niepełnym wymiarze czasu pracy, przysługuje uposażenie zasadnicze (ust. 1) w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy, określonego w umowie o pracę.

§ 3. 1. Pracownikom naukowo-badawczym, powołanym do pełnienia określonych niżej funkcji w Instytucie, przysługuje dodatek funkcyjny w następującej wysokości:

Poz.	Funkcja	Miesięcznie złotych
1	Dyrektor	1800—3000
2	Zastępca dyrektora do spraw naukowo-badawczych	1200—2000
3	Sekretarz naukowy	800—1300
4	Kierownik zakładu zatrudniającego ponad 10 pracowników naukowo-badawczych i dydaktycznych	500—900
5	Kierownik zespołu lub pracowni nie wchodzących w skład zakładu	500—700

2. Pracownikom dydaktycznym, których — w wypadkach przewidzianych przepisami o organizacji Instytutów — powołano do pełnienia funkcji określonych w ust. 1, przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości określonej w ust. 1.

3. W okresie do końca 1973 r. dodatek funkcyjny może być wypłacany również kierownikowi zakładu, który zatrudnia 10 lub mniej pracowników naukowo-badawczych i pracowników dydaktycznych.

4. W uzasadnionych wypadkach za zgodą Ministra Oświaty i Wychowania dodatek funkcyjny może być wypłacany również kierownikom zespołów lub pracowni wchodzących w skład zakładu.

5. Wysokość dodatku funkcyjnego dla dyrektora Instytutu i jego zastępców ustala Minister Oświaty i Wychowania, a dla pracowników powołanych do pełnienia pozostałych funkcji kierowniczych — dyrektor Instytutu.

§ 4. Do pracowników naukowo-badawczych i pracowników dydaktycznych Instytutów stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) art. 15—17, 19 ust. 3—5, art. 20, 25—31, 36, 38—40, 43 ust. 7, art. 48—51, 53, 54 ust. 5, art. 56 ust. 2 i 3, art. 57, 62, 64—105 ustawy,
- 2) § 4—6, 16 i 21 rozporządzenia Rady Ministrów.

§ 5. 1. Wysokość dodatku specjalnego, o którym mowa w § 16 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów, dla dyrektora Instytutu i jego zastępcy określa Minister Oświaty i Wychowania, a dla pozostałych pracowników — dyrektor Instytutu.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach Minister Oświaty i Wychowania może przyznać profesorowi lub docentowi oraz dyrektorowi i zastępcy dyrektora dodatek specjalny w kwocie wyższej niż 1000 zł.

§ 6. 1. Obowiązkowy wymiar czasu pracy pracowników naukowo-badawczych i pracowników dydaktycznych Instytutów wynosi 42 godziny tygodniowo.

2. Pracownik naukowo-badawczy i pracownik dydaktyczny Instytutu może być przez dyrektora Instytutu zobowiązany w ramach ogólnego wymiaru zajęć obowiązkowych (ust. 1) do pracy dydaktycznej w szkole w wymiarze nie przekraczającym 6 godzin tygodniowo.

§ 7. W zakresie kwalifikacji oraz praw i obowiązków nie określonych w niniejszym rozporządzeniu — do pracowników naukowo-badawczych Instytutów mają zastosowanie przepisy o instytutach naukowo-badawczych.

§ 8. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do pracowników naukowo-badawczych i pracowników dydaktycznych Instytutów nie mają zastosowania:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. z 1961 r. Nr 43, poz. 226 i Nr 54, poz. 310, z 1970 r. Nr 30, poz. 249 i z 1972 r. Nr 25, poz. 233),
- 2) inne przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

§ 9. Do pracowników zatrudnionych w Instytutach, którzy nie są objęci przepisami niniejszego rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. z 1961 r.

Nr 43, poz. 226 i Nr 54, poz. 310, z 1970 r. Nr 30, poz. 249 i z 1971 r. Nr 25, poz. 233).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Minister Oświaty i Wychowania: *J. Kuberski*

209

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 lipca 1972 r.

w sprawie wykroczeń, za które funkcjonariusze organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień.

Na podstawie art. 67 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 12, poz. 116) oraz w związku z § 1 pkt 9 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1971 r. w sprawie nadania funkcjonariuszom niektórych organów uprawnień do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego (Dz. U. Nr 35, poz. 308) zarządza się, co następuje:

§ 1. Funkcjonariusze organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w:

- 1) art. 110, 111, 112, 113, 114, 116, 117 Kodeksu wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 114),
- 2) art. 26 ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. z 1963 r. Nr 50, poz. 279 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 3) art. 32 pkt 1, 2, 4, 5, 7, 10 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. z 1970 r. Nr 29, poz. 245 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 4) art. 18 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160).

§ 2. 1. Upoważnienia do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego wydają wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw) dla:

- 1) powiatowych (miejskich, dzielnicowych) i portowych inspektorów sanitarnych,
- 2) funkcjonariuszy powiatowych (miejskich, dzielnicowych) i portowych stacji sanitarno-epidemiologicznych,
- 3) pracowników innych zakładów społecznych służby zdrowia, którym organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej

udzieliły upoważnień przewidzianych w art. 15 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160).

2. Wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw) wydają upoważnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i pkt 3, na wniosek miejscowo właściwego powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego.

§ 3. Upoważnienie określone w § 2 ust. 1 powinno zawierać: datę wydania i termin ważności, oznaczenie organu, który je wydał, powołanie podstawy prawnej, imię, nazwisko i stopień służbowy upoważnionego funkcjonariusza, określenie wykroczeń, za które funkcjonariusz upoważniony jest do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego, oraz obszaru, na którym upoważnienie jest ważne. Upoważnienie powinno być podpisane przez osobę wydającą oraz opatrzone pieczęcią.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 1 lutego 1963 r. w sprawie określenia przełożonej władzy służbowej uprawnionej do wydawania upoważnień do nakładania i ściągania grzywnien w drodze mandatu karnego przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustalenia wykroczeń, za które można nakładać grzywny w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr 14, poz. 84).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Sliwiński*

210

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA, KOMUNIKACJI ORAZ ŻEGLUGI

z dnia 12 lipca 1972 r.

w sprawie postępowania z rzeczami znalezionymi w środkach transportu publicznego oraz w pomieszczeniach i urządzeniach związanych z tym transportem.

Na podstawie art. 6 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 14, poz. 184) i § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 16 marca 1971 r. w sprawie orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa (Dz. U. Nr 7, poz. 78) zarządza się, co następuje: